

عنوان مقاله:

بررسی فقهی- حقوقی وضعیت اقلیت های دینی شناخته نشده در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران

محل انتشار:

مجله مطالعات حقوقی، دوره 12، شماره 3 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

علیرضا عالی پناه - استادیار دانشکده حقوق دانشگاه شهید بهشتی

رضا بکشلو - دانشجوی دوره دکتری حقوق عمومی دانشگاه امام صادق (ع)، تهران، ایران.

علیرضا محرابی زاده - دانشجوی مقطع کارشناسی ارشد حقوق خصوصی دانشگاه امام صادق (ع)، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

با توجه به حضور گروه های مختلف نژادی، قومی، زبانی، دینی و مذهبی در جای جای ایران، حقوق این گروه ها همواره مورد توجه بوده است. این مباحث با پیروزی انقلاب اسلامی جنبه های جدیدی نیز به خود گرفته و حقوق این گروه ها، به ویژه اقلیت های دینی به یکی از کانونی ترین مسائل و چالش های اجتماعی، سیاسی و حقوقی کشور بدل شده و ابعاد بین المللی نیز پیدا کرده است. اصل ۱۳ قانون اساسی، زرتشتیان، کلیمیان و مسیحیان را تنها اقلیت های دینی شناخته شده ایرانی اعلام کرده و همین امر منشا تقسیم اقلیت های دینی ایرانی به دو قسم «شناخته شده» و «شناخته نشده» شده است. مجلس خبرگان قانون اساسی کوشیده است با تصویب اصل ۱۴ پایانی بر مباحث پیرامون عدم شناسایی برخی اقلیت ها باشد که به علت برخی از ابهام های مفاد این اصل، کوشش موفقی به نظر نمی رسد. پس از آن نیز مقنن عادی به هنگام تصویب قانون مجازات اسلامی در سال ۱۳۹۲ برای نخستین بار در تاریخ حقوق ایران از زمان مشروطه تاکنون از ایرانیانی سخن گفته که ذمی، معاهد و مستامن نیستند که این امر منشا بحث های جدیدی در خصوص اقلیت های مذکور شده است. لذا، پرسش از وضع حقوقی اقلیت های دینی شناخته نشده در حقوق اساسی ایران را می توان سوال اصلی این نوشتار دانست که با روش تحلیلی-توصیفی بررسی و تلاش شده یک جمع قابل قبول بین اقتضائات تابعیت و عدم شناسایی این اقلیت ها ارائه شود. این مهم بدون توجه به آموزه های فقهی، به عنوان مبنای نظام حقوقی جمهوری اسلامی، میسر نیست و لذا پژوهش حاضر به انطباق تحلیل خود بر موازین اسلامی التزام دارد.

کلمات کلیدی:

اقلیت های دینی، اقلیت های دینی شناخته نشده، امان، حقوق اقلیت ها، قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1845455>

